

மந்தகரை கூழ்ச்சி

பொ. திருகூடசுந்தரம்

விலை நாலாறு

காந்தி நிலையம்

தியாகராயநகர் :: சென்னை.

மந்தரை சூழ்ச்சி

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் மந்தரையாகிய கூனியின் சூழ்ச்சியோடு ஆரம்பிக்கவில்லை. தசரதன் இராமனுக்கு முடிசூட்டச் சோதிடரிடம் நன்னாள் கேட்கிறான்; வசிட்டனை இராமனுக்கு உபதேசம் செய்ய அனுப்புகிறான்; ஊரை அலங்காரம் செய்ய ஆணையிடுகிறான். ஊர் அலங்காரம் முடிபின்றது. அப்பொழுதே மந்தரை சூழ்ச்சி செய்ய ஆரம்பம் செய்கிறான்.

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் அவளுடைய சூழ்ச்சியோடு முடியவில்லை. கைகேயியின் தூய சிந்தையை அவள் திரித்து விடுகிறாள். கைகேயி, 'சரி, உன் யோசனைப்படியே செய்து முடிப்பேன்' என்று கூனியிடம் கூறி அனுப்புகிறாள். கூனியும் போய்விடுகிறாள். அதோடு படலம் முடியவில்லை. கைகேயி தன் சூழ்வினைக்காகத் தன்னைத் தயாராக்குகிறாள். வாரகுழற் கற்றையிற் சொருகிய மாலைகளைச் சிதைக்கிறாள், மேகலை சிந்துகிறாள், வளை துறக்கிறாள், திலகம் அழிக்கிறாள், பூவுதிர்ந்ததேதார் கொம்பெனப் புனிமிசைப் புரள்கிறாள், தசரதன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறாள். தசரதன் வருகையோடு அடுத்த கைகேயி சூழ் வினைப்படலம் ஆரம்பமாகின்றது.

இனி மந்தரை சூழ்ச்சிக் காட்சியைக் கவனிப்போம். இராமனுடைய பட்டாபிஷேக வைபவத்துக்காக அயோத்தி மாநகர் அலங்கரிக்கப்பட்டுவிட்டது. அலங்காரமாகும் காட்சியின் இறுதியில்,

அந்நகர் அணிவுறும் அமலை வானவர்
பொன் நகர் இயல்(பு) எனப் பொலியும்

என்று கூறிப் 'பொன்' திரை விடுகிறார் கவி.

இனித்தான் கூனியின் சூழ்ச்சி ஆரம்பம். அந்தத் தீய காரியம் நிகழப்போவதால் அந்தக் காட்சியைக் காட்டுவதற்காகக் கவிஞர்,

இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னரும் கொடுமனக் கூனி தோன்றினான்

என்று கூறி 'இருள்' திரை யொன்றைத் தூக்குகிறார். இனி, சூழ்ச்சி செய்ய வந்துள்ள கூனியைப் பற்றிக் கூற ஆரம்பிக்கிறார். ஷேக்ஸ்பீயர் போன்ற பண்டைக் கால நாடகாசிரியர்கள் நாடக பாத்திரங்களின் ஆடை ஆபரணங்களை மட்டுமே வர்ணிப்பார்கள், அவர்கள் குணங்கள் எல்லாம் அவர்கள் சம்பாஷணையிலேயே விளங்கும்படி செய்து விடுவார்கள். ஆனால் இக்காலத்து நாடகாசிரியர்கள் — இட்ஸன், ஷா போன்றவர்கள் — நாடக பாத்திரங்களின் ஆடை ஆபரணங்களை வர்ணிப்பதோடு, அவர்களின் குணங்களையும் ஒரு சிறிது குறிப்பிடவே செய்வர். அவர்களுடைய முக வேறுபாடுகள் முதலியவைகளையும் குறிப்பதுண்டு.

நமது நாடகாசிரியராகிய கம்பர் தற்கால ஆசிரியர் வழக்கத்தையே அனுஷ்டிப்பதைக் காணலாம்.

மந்தரை தோன்றினான் என்று கூறாமல் கூனி தோன்றினான் என்று கூறுகிறார். அது மட்டுமா? உருவத்திலும் பெயரிலும் கூனியானவள் என்பதோடு, 'கொடுமனக் கூனி'—மனத்திலும் நேர்மையில்லாதவள் — என்று கூறுகிறார். அது போதும் அவள் வந்த விதத்தையும் அவள் குணத்தையும் கூறுவதற்கு. ஆயினும் அவள் மெய்ப்பாடுகளைக் கூறுவது அவசியமல்லவா? அதனால் அடுத்த செய்யுளில்,

தோன்றிய கூனியும் துடிக்கு(ம்) நெஞ்சினான்,
ஊன்றிய வெகுளியான், உகைக்கும் உள்ளத்தான்,
கான்றெரி நயனத்தான், கதிக்கும் சொல்லினான்,

என்று அந்த மூன்றுலகினுக்குமோர் இடுக்கண் மூட்டும் செயலில் புக நிற்கும் கூனியை வர்ணிக்கிறார்.

துடிக்கும் நெஞ்சோடும், கொர்திக்கும் கோபத்தோடும் கண்களில் பொறி பறக்க வாய் குளறி வந்த கூனி என்ன செய்கிறாள்?

தொண்டை வாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல்
மண்டினாள்.

கைகேயியின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தாள் என்று கூறாமல் மண்டினாள் என்று கம்பர் கூறுகிறார். புகை மண்டினாள் நிறைய ஒன்றும் கண்ணுக்குப் புலனாகாதது போல், இவள் அக்கோயிலினுள் மண்டி, கைகேயி மனத்தில் குழப்பம் உண்டாக்கி, அவள் அறிவைக் கெடுத்து அறம் புலப்படாவாறு செய்யப்போகிறாள் அல்லவா?

கூனி நுழைந்தாளே — எப்படி நுழைந்தாள்?

தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல்

மண்டினாள் வெகுளியின் மடித்த வாயினுள்—

பண்டைநாள் இராகவன் பாணி வில்உமிழ்

உண்டையுண்(டு) அதனைத்தன் உள்ளத்(து) உன்னுவாள்

இவ்விதம் பழயன நினைந்து கோபத்தைப் பெருக்கி, தீமை செய்ய உறுதிக்கொண்டு நுழைந்த கூனி கைகேயியை அடைந்தாள். கைகேயி எப்படி யிருந்தாள், என்ன செய்து கொண்டிருந்தாள்?

நாற்கடற் படுமணி நளினம் பூத்ததோர்

பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே

போற்கடைக் கண் அளி பொழியப் பொங்களை

மேற்கிடந் தாள்தனை விரைவின் எய்தினாள்.

எய்தியவள் என்ன செய்தாள்? மாளிகையுள் நுழைந்தவள் இடையில் நிற்காமல், காலந் தாழ்த்தாமல், நேராகச் சென்று கைகேயி படுத்திருந்த பூவணையை விரைவில்

எய்தினாளே, இராமனைக் கெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் கால்களை விரைவாக நடக்கத் தூண்டினவே, கூனியிருந்தும், விரைவில் நடக்க இயலா விட்டாலும், கோபத்தைத் துணையாகக் கொண்டு விரைந்து நடந்துவிட்டாளே. அவள் அதுபோல் அவசர அவசரமாகக் கைகேயியைத் துயிலுணர்த்தினாளா? இல்லை. அப்படிச் செய்தல் தவறு என்று அறிவாள். அதனால்,

எய்தி, அக் கையே மடந்தை ஏடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினால்
செய்தபேர் உமைசால் செம்பொன் சீறடி
கைகளின் தீண்டினுள் காலக் கோளாள்.

கைகேயி தூங்கும்பொழுது கூட அவள் கண்களிலிருந்து அருள் சொரியும். ஆதலால் தனது தீய எண்ணத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாகவே கூறி அவள் மனத்தைக் கலைக்க வேண்டும்; அதனால் மெதுவாகவே கூனி கைகேயியின் சீறடிகளைக் கைகளால் தொட்டாள். 'தாடவே செய்தாள், தன் கைமலர் முழுவதும் அவள் பாதத்தில் படும்படி வைத்தாளில்லை. அவள் மெதுவாகத் தொட்டது நன்மை விளைக்காமல் தீமையே விளைக்கப் போவதால், பாம்பு தீண்டுவது போல் தீண்டினாள் என்று கூறினார். பாம்புவருவதும் தீண்டுவதும் யாரும் முன்கூட்டி அறியார்.

சாதாரணமாகத் தொட்டால் உடனே தூக்கம் கலையாமல் இருக்கலாம். ஆனால் பாம்பு தீண்டிவிட்டாலோ விழியாமல் இருக்கமுடியாது. அதுபோல் தீண்டலும் உணர்ந்தனள் கைகேயி. ஆயினும் கண் விழிக்கவில்லை. அந்த அரவு இட்ட முத்தம் அவ்வளவு குளிர்ந்திருந்ததோ?

தீண்டலும் உணர்ந்த அத் தெய்வக் கற்பினுள்
நீண்டகண் அளந்தரும் நீங்கு கிற்றில்ள்.

ஆதலால் கூனி,

முண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் வெவ்வினை
துண்டிடக் கட்டுரை சொல்லல் மேயினுள்.

பாதகத்தைத் தீண்டியாயிற்று, அவளும் உணர்ந்துவிட்டாள். இனி அவள் கண் விழித்து என்ன காரியம் என்று கேட்கும்பட்டும் காத்திருக்க முடியுமோ? உறங்கும் பொழுது திடீரென்று தீ என்று கேட்டால் மனங் கலங்கி எழுவது சகஜம். அதுபோல் திடீரென்று 'உனக்கு இடர்' என்று கூறினால் கைகேயியும் மனங் கலங்கி எழுவாள் என்று கருதி, கூனி கூறத் தொடங்கினாள்.

'அணங்குவாள் விடவரா அணுகும் எல்லையும்
குணங்கெடா(து) ஒளிவிரி குளிர்வெண் திங்களே
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லை நீ உறங்கு வாய்!' என்றாள்.

தானே பாம்புபோல் தீண்டிவிட்டாள். இனி இந்த விஷம் நிக்சயம் கொன்றே தீரும். ஆனால் கூனி கைகேயியைத் தீண்ட வேறு பாம்பு விளைந்திருப்பது போல் கூறுகிறாள். 'உனக்குப் பேரிடர் அணித்தாய் நிற்க, நீ உறங்குகின்றாயே! என்று கூறி எழுப்புகிறாள். ஆனால் கூனி கூறுவது போலவே, இராச சமீபித்தாலும் சந்திரன் பிரகாசிப்பது போல், விடமனைய கூனி கூறியது கேட்டும் திடீர்த்த முடைய கைகேயி,

வெவ்விடம் அனையவள் விளம்ப, வேற்கணுள்,
'நெவ்வடு சிலைக்கைகள் சிறுவர் செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறும் அறம் திறம்பலர்;
எவ்விடர் எனக்குவந்(து) அடுப்ப(து) ஈண்டு? என,
'பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
உராவரும் துயரைவிட்டு உறுநி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேஅன
இராமனைப் பயந்தஎற்(கு) இடருண் டோ?' என்றாள்.

கைகேயி கூறினாள் என்று கூறாமல் கம்பர் 'வேற்கணாள்' கூறினாள் என்றார். அதாவது 'இராமனைப் பயந்த.எனக்கு இடருண்டோ? என்ன சொல்லினாய் தீயோய்?' என்று கோபித்துத் தன் பார்வை வேல்போற் கூனிமேல் பாயப் பார்த்தாள். ஆனால் கூனியை அந்த வேல் என் செய்யும்? 'இராமனைப் பயந்த உனக்கு இடருண்டோ இல்லையோ அதைப் பின்னர் பேசுவோம்', ஆனால், என் தாயே,

'வீழ்ந்தது நின் நலம், திருவும் வீழ்ந்தது
என் என்று கேட்பாயோ, கூறுகிறேன்.

'வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியினால்' என்றாள்
சக்களத்தியைப் பற்றிக் கூறினால் சட்டெனக் கோபம் பிறக்கும் என்று கூனி எண்ணினாள். ஆனால் கைகேயி ஆழ்ந்த பேரன்பினள் அல்லவோ? அதனால்,

அன்ன சொல் அனையவள்கூற, ஆயிரை
'மன்னர் மன்னனேல் கணவன், மைந்தனேல்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன், பார்தனில்
என் இதன் மேல்அவட்(கு) எய்தும் வாழ்(வு) ?' என்றாள்.

இராமனைப் பிரமாதமாகக் கூறுகிறாய். என்னைவிடக் கோசலைக்கு என்ன பிரமாதமான வாழ்வு என்கிறாய் ஆனால் கேள்' என்று கூனி,

'ஆடவர் நகையுற, ஆண்மை மாசுற(த்),
தரடகை எனும்பெயர்த் தைய லான்படக்
கோடிய வரிசிலை இராமன் கோமுடி
சூடுவன் நாளை, வாழ்(வு) இ(து)' எனச் சொல்லினாள்.

இதைக் கேட்டும் கைகேயி மனம் கலங்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக,

மாற்றம் அஃ(து) உரைசெய மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்—
வேற்றுமை யுற்றிலள்.

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்று கேட்டதும் கோசலை

எப்படி மகிழ்ந்திருப்பாளோ, அப்படியே கைகேயியும் மகிழ்ந்தாள். இருவருக்கும் வேற்றுமை யில்லை. இந்த மங்கலச் செய்தி கேட்டுக் கோசலை, செய்தி கூறியவர்க்கு 'நன்னிதிக் குவை நல்கியது' போல் கைகேயியும்,

ஆயபேர் அன்பெனும் அளக்கர் ஆர்த் தெழ(த்)
தேய்விலா முழுமதி விளங்கித் தேசுற(த்),
தூயவன் உவகைபோய் மிகச்சு டர்க்கெலாம்
நாயகம் அனையதோர் மாலை நல்கினான்.

இந்த மாலை பெறவா கூனி அங்கு போனாள்? இனியும் அதிகமாக மெதுவாகப் பேசமுடியுமோ? தன் மனத்தில் உள்ள யோசனையைக் கூறிவிட வேண்டாமோ? ஆனால் அதை எப்படிச் சொல்வது? பட்டாபிஷேகம் சந்தோஷப் பட்டக்கூடிய செய்தியா — தடுக்கப்பட வேண்டிய செய்தியா? இதை வாயால் கூறுவதினும் தன் மன நிலையைச் செய்கையால் கூறுவதே கைகேயின் மனத்தில் தைக்குமன்றோ? அதனால்,

தெழித்தனள், உரப்பினள் சிறுக்கண் தீயுக
வீழித்தனள் வைதனள், வெய்து உயிர்த்தனள்,
அழித்தனள், அழுதனள், அம்பொன் மாலையால்
குழித்தனள் நிலத்தை அக் கொடிய கூனியே.

எவ்வளவு சாகசம்! ஆயினும் கூனியின் மொழிகளும் செயல்களும் கைகேயியின் மனத்தில் வேதனை உண்டாக்கினவேயன்றி, பேத உணர்ச்சி ஒரு சிறிதும் உண்டாக்கவில்லை. ஆதலால் கூனிக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை.

'வேதனைக் கூனி பின் வெகுண்டு நோக்கியே', கைகேயியிடம் கூறத் தொடங்குகிறாள்:

'பேதநீ பேதின்றிப் பிறந்த சேயொடும்
மாதுயர் படுக, நான் நெடி(து) உன் மாற்றவன்
தாதியர்க்கு(கு) ஆட்செய்த் தரிக்கிலேன்!' என்றாள்,

'என்றாள்' என்றதால் கூனி கூற வேண்டிய எண்ணத்

கைக் கூறிவிட்டாள், அவள் எண்ணம் நிறைவேற ஆரம்பித்து விட்டது என்று எண்ண வேண்டாம். கைகேயி மனத்திலும் மாறுபாடு ஏற்படவில்லை; அவள் முகத்திலும் மாறுபாடு ஏற்படவில்லை. ஆனால் கூனி அவள் மனத்தைக் கலைக்க மறுபடியும் ஆரம்பிக்கிறாள்:

‘சிவந்தவாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும்
நிவந்தஆ சனத்(து) இனி(து) இருப்ப நின்மகன்,
அவந்தனாய் வெறுநிலத்(து) இருக்க(ல்) ஆனபோது
உவந்தவா(று) என்? இதற்கு உறுதி யாது?’ என்றாள்.

இது கேட்டும் கைகேயியின் மனம் அசையவில்லை. அதனால் கூனி மீண்டும் ஆரம்பிக்கிறாள். இங்ஙனம் திரும்பத் திரும்பப் பல விஷயங்கள் கூறிக்கொண்டே போகிறாள். அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பதை அவள் அறிவாள்.

‘மறந்திலன் கோசலை உறுதி, மைந்தனும்
சிறந்தனன் திருவினில், திருவும் நீங்கினான்
இறந்திலன், இருந்திலன், என்செய்(து) ஆற்றுவான்?
பிறந்திலன் பரதன், நீ பெறுத லால்!’ என்றாள்.

‘சரதம்இப் புனியெலாம் தம்பி யோடும்இவ்
வரதனே காக்கு மேல், வரம்பில் காலமும்
பரதனும் இளவலும் பதியின் நீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்செய விடுதல் நன்று’ என்றாள்.

‘பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்மகள்
கண்ணுறு கவினராய் இனிது காத்த அம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன், இறத்தல் நன்று!, என்றாள்.

‘பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன் தன்னைப் பண்(டு)
ஆக்கிய பொலம் கழல் அரசன் ஆணையால்
தேக்குயர் கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொரு(ள்) எனக்கு இன்று போந்ததால்.’

கூனி சக்களத்தியின் உயர்வைக் கூறிப் பொருமையும் கோபமும் உண்டாக்க முயன்றாள். பரதன் இனித் தவம் செய்யக் காட்டுக்குப் பேசுவேண்டியதே என்று கூறி, புத்திர வாஞ்சை உண்டாக்க முயன்றாள். பரதன் அரசவம் சத்திலே பிறந்து என்ன பயன் என்று கூறி, குல உணர்ச்சி உண்டாக்க முயன்றாள். இவையெல்லாம் பயன்படாது போகவே, பரதனை வஞ்சிக்கத் தசரதன் சூழ்ச்சி செய்து விட்டான் என்று பொய் கூறத் துணிகிறாள். ஆனால், அப்பொழுதும் கைகேயி வேற்றுமையுற்றிலள். அதனால், கைகேயியைப் பார்த்துக் கூறாமல் பரதனைப் பார்த்துக் கூறுவது போல் கூற ஆரம்பிக்கிறாள் கூனி.

மந்தரை பின்னரும் வகைந்து கூறுவாள்.

'அந்தரம் தீர்ந்தது (உலகு) அளிக்கும் நீரிலால்,
தந்தையும் கொடியன், நற் றுயும் தீயளால்—
எந்தையே பரதனே ! என்செய் வாய் ?' என்றாள்.

மறுபடியும் கைகேயியை நோக்கி,

'அரசரிற் பிறந்துபின் அரசரில் வளர்ந்து
அரசரிற் புகுந்துபேர் அரசி யானநீ
கரைசெயற்(கு) அருந்துயர்க் கடலில் வீழ்வின்றாய்,
உரைசெயக் கேட்கிலை, உணர்தி யோ ?' என்றாள்.

'கல்வியும், இளமையும், கணக்கில் ஆற்றலும்,
வில்வினை உரிமையும், அழகும், வீரமும்,
எல்லையில் குணங்களும் பரதற்(கு) ஏயது
புல்லிடை உகுத்த அமு தேயும் போர் !' என்றாள்.

இவ்வளவு கூறியும் இறைவியின் மனம் திரியவில்லை. கூனி சொல் கேட்கக் கேட்கக் கோபமே வளர்ந்து வந்தது,

வாய்க யப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
காய்க ளல்தலை நெய்சொரிந்(து) எனக்கதம் கனற்றக்

கைகேயி சிவந்த கண்களோடு கண்டிக்கத் தொடங்கு
கிறாள்.

கேக யர்க்கு) இறை திருமகள் கிள(ர்) இள வரிகள்
தோய்க யற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

நெய் சொரிந்தால் நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிவது
போல், கைகேயின் மனத்தில் கோபம் பொங்கி எழுந்து
விட்டதால், தான் கூறுவதைக் கேட்டுக் கூனி பிழை
உணர்கிறாளா அல்லளா என்று கவனியாதவளாய், கடல்
மடை திறந்தது போல் கண்டன மொழிகள் சொரிய
ஆரம்பித்துவிட்டாள் ,

‘ வெயில்முறைக்குலக் கதிரவன் முதலிய மேலோர்
உயிர்முதற்பொருள் நிறம்பினும் முறைதிறம் பாநோர் ;
மயில்முறைக்குலத் துரிமையை மனுமுதல் மரபைச்
செயி(ர்) உறப்புலைச் சிந்தையால் என்சொனும், தீயோய் ?

‘ எனக்கு நல்லையு(ம்) அல்லை, என்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு(ம்) அல்லை. அத் தருமமே நோக்கின்,
உனக்கு நல்லையு(ம்) அல்லை, வந்து ஊழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை. மதியிலா மனத்தோய் !

‘ பிறந்(து)இ நந்துபோய்ப் பெறுவதும், இழப்பதும் புகழேல்
நிறந்தி நம்பினும், நியாயமே திறம்பினும், நெறியின்
திறந்தி நம்பினும் செய்தவம் திறம்பினும், செயிர்தீர்
மறந்தி நம்பினும், வரன்முறை திறம்புகச் வழக்கோ ?

ஆதலால்,

‘ போதி என்னதிர் நின்று ! நின் புன் பொறி நாவைச்
சேதி யா(து) இது பொறுந்தனன், புறம்சிலர் அறியின்
நீதி அல்லவும் நெறிமுறை அல்லவும் நினைந்தாய்
ஆதி, ஆதலின் அறிவிலி, அடங்குதி !’ என்றாள்.

ஆனால், கூனி வந்த காரியத்தை முடிக்காமல் போவாளோ?
கைகேயி, ‘ நாவைச் சேதிப்பேன் ’ என்று பயமுறுத்
தினால் அதற்கு அவள் அஞ்சுவாளோ ?

‘ அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள் அம்மொழி கேட்டு’.
சாதாரணமான நஞ்சுக்கு மருந்து உண்டால் நஞ்சு நீங்குவதுண்டு. ஆனால் இந்த நஞ்சு எந்த மருந்துக்கும் தீராத நஞ்சன்றோ? ஆதலால் அவள்,

நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்கிலா(து) அதுநலிந்(து) என்ன, கைகேயியை விட்டு அகலாது, மீண்டும்,

‘ தஞ்ச மே! உனக்கு உறுபொருள் உணர்த்துகை தவிரேன்,
வஞ்சி போலி!’ என்ற(று) அடிமீசை வீழ்த்து உரை வழங்கும்.

மருந்துக்கு நீங்காத நஞ்சு மரணம் தவிர வேறு என்ன உறுபொருள் உணர்த்தும்? கைகேயிக்கு இராமனிடத்துள்ள வாஞ்சை, கோசலையிடத்துள்ள ஒற்றுமை, தசரதனிடத்துள்ள பதிபக்தி, தர்மத்தினிடத்துள்ள நம்பிக்கை எல்லாவற்றிற்கும் நஞ்சுட்டி நாசம் செய்யப் போகிறான் மந்தரை.

‘ முத்த வற்குஉரிந்(து) அரசேனும் முறைமையின் உலகம்
காத்த மன்னனில் இனைய(ன்)அன் றோகடல் வண்ணன்;
ஏத்து நீள்முடி புனைவதற்(கு) இசைந்தளன் என்றால்,
மீத்தரும் செல்வம் பரதனை விலக்குமா(று) எவனோ?

‘ அற(ம்)நி ரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க் கேனும்,
பெற(ல்)அ ரும்திருப் பெற்றபின், சிந்தனை பிறிதாம் ;
மற(ம்)நி னைந்(து)உமை நலிகிலர் ஆயினும், மனத்தால்
ஐ(ல்)ந ரம்படி இயற்றுவர் இடையரு இன்னல்.

‘ புரிபும் தன்மகன் அர(சு) எனில் பூதலம் எல்லாம்
எரியும் சிந்தனை உ கோசலைக்கு உடைமையாம் ; என்றால்—
பரியும் நின்குலப் புதல்வற்கும் உனக்கும்இப் படிமேல்
உரிய(து) என், அவள் உதவிய ஒருபொருள் அல்லால் ?

‘ தூண்டு(ம்) இன்னலும் வறுமையும் தொடர்தர(த்). துயரால் ஈண்டு வந்து) உனை இரந்தவர்க்கு), இருநிதி அவனை வேண்டி ஈதியோ ? வெள்குதி யோ ? விம்மல் நோயால் மாண்டு போதியோ ? மறுத்தியோ ? எங்ஙனம் வாழ்தி ?

‘ சிந்தை என்செயத் திகைத்தனை இனிச்சில நாளில் தம்மம் இன்மையும் எளிமையும் நிற்கொண்டு தவிர்க்க உந்தை, உன்னை, உன்கிளைஞர், மற்று) உன் குலத் துள்ளோர் வந்து காண்ப(து) உன் மாற்றவள் செல்வமோ ? மதியாய் !

‘ காதல் உன்பெருங் கணவனை அஞ்சி, அக் கனிவாய்ச் சீதை தந்தை உன் தாதையைத் தெறுகிலன் இராமன் மாது ணன்அவன்; நுந்தைக்கு வாழ்(வு) இனி உண்டோ ? பேதை! உன்துணை யாருளர் பழிபடப் பிறந்தார்?

‘மற்று(ம்) நுந்தைக்கு வான்புகை பெரிதுள, மறத்தார் செற்ற போ(து) இவர் சென்(று) உதவார் எனின், செருவில் கொற்றம் என்பது ஒன்(று) எவ்வழி உண்(டு)? அது கூறாய் ! சுற்றமும் கெடச் சுடுதுயர்க் கடல்விழத் துணிந்தாய்!

‘கெடுத்தொ ழிந்தனை உனக்கருர் புதல்வனை(க்) கிளர்நீர் உடுத்த பாரகம் உடையவன் ஒருமகற்(கு) எனவே கொடுத்த பேர் அர(சு) அவன் குலக் கோமைந்தர் தமக்கும் அடுத்த தம்பிக்கு(ம்) ஆம்; பிறர்க்கு(கு) ஆகுமோ?’ என்றுள்.

இவ்வாறு கூனி கைகேயியை நோக்கி, ‘ இராமனுக்குப் பட்டம் பெற எவ்வளவு உரிமை உண்டோ, அவ்வளவு பாதனுக்கும் உண்டு ; பாதன் பட்டம் பெருவிடில் சுடு துயர்க் கடலில் விழுவாய் ; உனக்கு அவர்கள் இடையறு இன்னல் இயற்றுவர் ; அவர் கைபார்த்து நிற்பாய் ; உன் சுற்றமும் கெடும் ; உன் பெறலரும் புதல்வனையும் கெடுத்தவளாவாய் !’ என்று பல நியாயங்கள் எடுத்துச் செவியில் பெய்துகொண்டே வந்தாள். செவியிற் பெய்த விஷம் சிறிது சிறிதாய் வேலைசெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. அதனால், இறுதியில்,

தய மந்தரை இவ்வரை செப்பலும், தேவி
தூய சிந்தையும் சிரிந்தது சூழ்ச்சியின்... ..

இந்த இடத்தில் நமது நாடகாசிரியர், கூனி எவ்வளவு
தீயவளாயினும் கைகேயியின் மனத்தைக் கலைத்துவிட
முடியும் என்று நாம் நம்பச் சம்மதிக்கிறுரில்லை.

..... இமையோர்

மாயையும், அவர் பெற்றுள வரம் உண்மை யாலும்,
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவத் தாலும்

தான் கூனியின் சூழ்ச்சி பலித்தது, கோமகள் மாசற்ற
மனம் மாறிற்று என்று கூறுகிறார். ஆம், ஆரம்பத்திலும்
கூனி தோன்றியதற்கும் இராவணன் இழைத்த தீமையே
காரணம் என்று கூறிறார் அல்லவா?

இப்பொழுதும்,

அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
துறக்க, நல்அருள் துறந்தனள் தாமொழி மடமான்.

உறங்கும்யொழுதுகூடக் கருணை வழியும் கண்ணாள், தூய
சிந்தையிலிருந்து தூய மொழிகள் பொழியும் தன்மையாள்,
— அவள் அருள் துறந்தாள், சிந்தை திரிந்தாள் என்றால்,
அதற்கு வேறு ஓர் பெரிய காரணம் இருக்க வேண்டும்
அதுபோல் அதற்கு ஒரு பெரிய பயனும் இருக்க வேண்
டும். காரணத்தைக் கூறிவிட்டார். இனி பயனைக் கூறு
வார் : கைகேயியின்

இரக்க(ம்) இன்மைஅன் ரேஇன்(று) இவ் உலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின் றதுவே!

அவளுடைய இரக்கமின்மையால் அரக்கர் அழிவும் அற
வேர் வாழ்வும் விளைந்ததைக் கம்பர் பெரிதாக எண்ண
வில்லை. 'நாம் இன்றும் இராமனுடைய புகழமுதம் பருகக்
கிடைத்ததே, அதைவிடப் பெரிய பயன் வேண்டுமோ?'

என்று கேட்கின்றார். ஆம், அந்த அமுதத்தைப் பருகும் படி தமது பாக்களில் நிறைத்து வைத்து விட்டாரே கம்பர், அது போதாதோ என்று நாம் கேட்போம்.

மந்தரை சூழ்ச்சிக் காட்சி நடைபெற்று வரும்பொழுது இதுவரை நாடகாசிரியர் நாடக நடைக்குத் தடையாகத் தாம் ஒன்றும் கூறினரில்லை, ஆனால் இந்த இடத்தில் தான் தம் அபிப்பிராயம் கூற முற்பட்டார். அவர் இதை எழுதாவிட்டாலும், நாடகம் பார்த்து நிற்கும் நாம், நம்மை அறியாமலே 'சிந்தை திரிந்துவிட்டதே! ஆனால் இதில்லா விட்டால் இராமாயணம் ஏது, இராமன் புகழ் ஏது?' என்று கூறுவோம், சந்தேகமில்லை. ஆதலால் நாடக மேடையில் நிகழாமல் நாடகம் பார்ப்பவரிடையில் நிகழ்வ தாகவே கொள்வோம்.

கைகேயி கூனி சொற்கேட்டதும் சிந்தை திரிந்தாள், அதனால் முன்போல் வெகுண்டு நோக்காத விரும்பி நோக்கினாள் ;

'எனை உவந்தனை ; இனியைஎன் மகனுக்கும் ; அனையான் புனையு(ம்) நீள்முடி பெறும்படி புகலுதி !' என்றாள்.

இது கேட்டவுடன் கூனி அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தாள். 'என் தோழி வல்லள், என் துணை வல்லள்!' என்று புகழ்ந்து கொண்டே, அரசியின் அடிகளைத் தொழுதாள் :

'தாமும் என்இனி என்உரை தலைநிற்பின், உலகம் ஏழும் உன்ஒரு பெருமகற்(கு) ஆக்குவென்!' என்றாள்.

அது எவ்விதம் என்று கைகேயி கேட்கு முன்னரே,

'நாடி ஒன்றுநன்(கு) உரைசெய்வன் : நகுமணி அனையாய் ! தோ(டு)தி வர்த்ததார்ச் சம்பரன் தொலைவுற்ற வேலை ஆடல் வென்றியான் அருளிய வரம்அவை இரண்டும் கோடி !' என்றாள்.....

கூனி சொன்னாள் என்று கூறுவதோடு அமையக் கம்பர் விரும்பவில்லை. அவள் இந்தக் குடிகெடுக்கும் யோசனையைக் கூறியதும், எல்லோர் மனத்திலும் நிகழும் எண்ணத்தைக் கூற விரும்புகிறார். 'ஐயோ, இவள் கூனியா?— உடம்பில் மட்டுமா— உள்ளத்திலும் கூனியல்லவா?'

‘.....உள்ளமும் கோடிய கோடியாள்’

என்று கூறி முடிக்கிறார். கைகேயியின் மாளிகையில் தோன்றினாளே மந்தரை, அப்பொழுதும் 'கொடுமனக் கூனி' என்று கூறினார்: கைகேயிக்குத் தீய யோசனை கூறுகிறாளே, இப்பொழுதும், 'உள்ளமும் கோடிய கோடியாள்' என்று கூறுகிறார்.

அந்த இரண்டு வரங்களையும் இப்பொழுது கொள்வதால் எப்படிப் பரதன் பட்டம் பெறுவான் என்பதை விளக்க ஆரம்பிக்கிறார் :

‘ இருவ ரத்தினும், ஒன்றினால் அரசுகொண்(டு), இராமன் பெருவ னத்திடை ஏழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்து திரித ரச்செய்வ(து) ஒன்றினால், செழுநிலம் எல்லாம் ஒருவ ழிப்படும் உன்மகற்(கு); உபாயம்(து)!’ என்றான்.

இனி, கைகேயியின் சந்தேகத்தைத்திற்கு அளவேது?

உரைத்த கூனியை உவந்தனள், உயிருறத் தழுவி,
நிரைத்த மாமணி ஆரமும் நிதியமும் நீட்டி
இரைத்த வேலைதழ் உலகம்என் ஒருமகற்(கு) ஈந்தாய் :
தரைக்கு நாயகன் தாய்இனி நீ!’ எனத் தணியா.....

இது சொன்ன துபோதும் அல்லவா? 'உன் யோசனைப் படி வரம் இரண்டும் பெறுவேன். பரதன் பட்டம் பெற, இராமன் காடு செல்வான்' என்று தணியாகக் கூற வேண்டியதில்லை யல்லவா? ஆனால் அவளுடைய சந்தேகம் தணியவில்லை. அதோடு, 'உனக்குச் சந்தேகம் வேண்

டாம், வரம் இரண்டும் பெறுவது நிச்சயம்' என்று கூற வேண்டுமல்லவா! ஆதலால் கைகேயி, மீண்டும்,

'நன்று சொல்லினை; நம்பியை நளிர்முடி தூட்டல்,
துன்று கானத்தில் இராமனைத் துரத்தல், இவ்விரண்டும்
அன்ற தாம்எ னில், அரசன்முன் என்உயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல் புரிவேன்யான், போதிநீ!' என்றாள்.

கூனிகூட, 'பரதனுக்கு அரசுகொள், இராமனைக்
காட்டில் திரியச்செய்' என்று மட்டுமே கூறினாள்.
ஆனால் கைகேயியோ, 'நம்பிக்கு முடிசூட்டல், இராமனைக்
காட்டுக்குத் துரத்தல்' என்று வெட்டு ஒன்று துண்டு
இரண்டு என்னும் முறையில், மொழிகளைக் கூறுகிறாள்.

'அன்பு நிறைந்த பெண் உள்ளத்தில் மறம் சிறிது
புகுந்துவிடின் அவள் அரக்கியே ஆய்விடுகிறாள்' என்று
கதே என்னும் பேரறிஞர் கூறுகிறார். அந்த உண்மையே
கம்பர் வாக்கில் காண்பதை அறியலாம். 'கணவன் முன்
உயிர் விடுவேன்' என்று கூறுகிறாளே, இந்த ராட்சசி
யார்? கடைக் கண் அளி பொழியப் பொங்களை மேற்
கிடந்த ஆழ்ந்த பேரன்பினளாகிய அந்தக் கைகேயி
தானோ? இல்லை. அகம் திரிந்து அரக்கியாய்விட்ட
கைகேயி. இனி இந்த அரக்கி செய்யப்போகும் சாகசங்
களைக் கூறப்போகிறார் கம்பர். இத்துடன், கூனியைப்
'போதி!' என்று கூறி அனுப்பியதுடன், மந்தரை சூழ்ச்சி
என்ற காட்சி முடிகின்றது.

காந்தி நிழைய வெளியீடுகள்

பொ. திருகூட சுந்தரம்

எழுதியவை.

1. விவாகமானவர்களுக்கு ஒரு யோசனை (படங்களுடன்) 5-ம் பதிப்பு	ரூ. 3 4 0
2. குழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது (படங்களுடன்) 3-ம் பதிப்பு	ரூ. 1 12 0
3. குழந்தைகள் கேள்வியும் பதிலும் (படங்களுடன்) 3-ம் பதிப்பு	ரூ. 3 0 0
4. அப்பாவும் மகனும் (படங்களுடன்) 2-ம் பதிப்பு	ரூ. 3 0 0
5. தந்தையும் மகளும் (படங்களுடன்) முதற் பதிப்பு	ரூ. 3 0 0
6. விஞ்ஞானப் பெரியார்கள் இரண்டாம் பதிப்பு	அச்சில்
7. இதய உணர்ச்சி 3-ம் பதிப்பு	ரூ. 1 4 0
8. சைவ உணவு எது 2-ம் பதிப்பு	ரூ. 0 8 0
9. மந்தரை சூழ்ச்சி 2-ம் பதிப்பு	ரூ. 0 4 0
10. ஆங்கிலக் கவிதை மலர்கள் 2-ம் பதிப்பு	ரூ. 1 12 0
11. சத்தியாக்கிரகம் 2-ம் பதிப்பு	ரூ. 1 12 0
12. போரும் காதலும் (டால்ஸ்டாய் நாவல்) (முதற் பாகம்) 2-ம் பதிப்பு இரண்டு, மூன்று பாகங்கள்	ரூ. 10 0 0 அச்சில்

எல்லாவிதத் தமிழ் நூல்களும் கிடைக்கும்

காந்தி நிழையம்

13, கோவிந்து தெரு.

தியாகராய நகர் :: சென்னை 17.